

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 661/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Ficek, advokát, s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Ficek, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžo 102/2015 a jeho rozsudkom sp. zn. 5 Sžo 102/2015 z 19. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) a práva podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní sp. zn. 5 Sžo 102/2015.

2. Ako vyplýva z obsahu sťažnosti a jej príloh, sťažovateľ bol žalobcom v 1. rade v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Sžo 102/2015. Predmetom správneho súdneho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Bratislava, odboru výstavby a bytovej politiky (ďalej len „okresný úrad“) č. ČA/2012/2229/MRV z 23. júla 2012, ktorým okresný úrad zamietol odvolanie žalobkyne v 2. rade proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu – mestskej časti [REDACTED] (ďalej len „stavebný úrad“) č. DNV 2010-09/789/O/1/Šo z 18. januára 2010 a napadnuté rozhodnutie potvrdil. Týmto rozhodnutím nariadil stavebný úrad odstránenie stavby [REDACTED] [REDACTED] na pozemkoch [REDACTED] [REDACTED], terénne úpravy na pozemkoch [REDACTED] a betónové oplotenie na pozemkoch [REDACTED] stavebníkom – sťažovateľovi a žalobkyni v 2. rade. Na základe podanej správnej žaloby podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2 S 316/2012-94 z 29. októbra 2014 napadnuté správne rozhodnutie preskúmal a žalobu zamietol. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžo 102/2015 z 19. novembra 2015 rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

3. Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd vo svojom konaní dopustil viacerých pochybení. Za najzásadnejšie označil arbitrárny prístup k celému konaniu, keď obdobne ako krajský súd a správne orgány aj on opomenul náležite odôvodniť vylúčenie aplikácie § 88b zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) (ďalej len „stavebný zákon“), pretože „*v rámci celého konania nebolo nijakým spôsobom preukázané, že by sa s prácami na stavbe - Ateliér s garážou začalo pred vydaním stavebného povolenia. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti zastávam názor, že stavba - Ateliér s garážou je stavbou, pre ktorú bolo zrušené právoplatné stavebné povolenie, čo odôvodňuje aplikáciu ustanovenia § 88b stavebného zákona na daný prípad.*“. Súčasne mal výhrady proti termínu „*dodatočné stavebné povolenie*“, ktorý najvyšší súd užíva a ktorý „*stavebný zákon a ani žiadny iný predpis nepozná. Ide iba o akýsi terminus technicus, ale rozhodne nejde*

o legálny termín. Stavebný zákon totiž pozná iba stavebné povolenie, ktorým je tiež možné aj dodatočne povoliť stavbu.“

4. Ďalšie pochybenie najvyššieho súdu videl sťažovateľ v tom, že najvyšší súd sa vo svojom rozsudku nevyjadril k stavu predloženého administratívneho spisu, t. j. či tento je riadny, kompletný a žurnalizovaný, a to najmä vzhľadom na dôvodné obavy týkajúce sa manipulácie so spisom, ktoré *„sa pritom potvrdili už pri vydaní rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Bratislave č. W-1903/2003-KIS zo dňa 26.01.2004 a následne aj pri vydaní rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4S/316/2010 zo dňa 20.04.2012“*. Vyjadrenie najvyššieho súdu v tomto smere v napadnutom konaní preto považoval sťažovateľ za potrebné.

5. Najvyššiemu súdu, ako i krajskému súdu sťažovateľ vytkol, že *«prakticky nevenovali pozornosť chaotickému a rozporuplnému postupu správnych orgánov, ktoré viedli k vydaniu rozhodnutia o odstránení stavieb. Očividnú svojvôľu a nesprávny úradný postup možno demonštrovať aj na oznámení stavebného úradu zo dňa 18.02.2009, podľa ktorého bolo začaté „konanie o dodatočnom stavebnom povolení“. Začatie tohto konania je možné považovať za porušenie Ústavy SR, na základe ktorej sú štátne orgány povinné postupovať jedine secundum et intra legem, a preto nemožno začať také konanie, ktoré nemá oporu v zákone (zákon totiž pozná jedine konanie o dodatočnom povolení stavby a nie konanie o dodatočnom stavebnom povolení).»*.

6. Tieto pochybenia, hoci je sťažovateľ presvedčený, že v konaní o jeho veci došlo nepochybne aj k ďalším, jednoznačne odôvodňujú záver o porušení jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu. Považuje za nemysliteľné z hľadiska ústavného práva, aby bol v dôsledku pochybení štátnych orgánov *«povinný odstrániť stavbu - Ateliér s garážou (vrátane stavieb - terénne úpravy a betónové oplotenie, ktoré sú súčasťou projektovej dokumentácie predloženej v stavebnom konaní), ktorú realizoval na základe vtedy platného stavebného povolenia. V tomto smere je preto potrebné považovať za neústavný zásah do práva vlastníť majetok aj samotnú hrozbu odstránenia stavby, ktorá je v súčasnosti naďalej reálna. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že nielen samotná dĺžka konania, ale aj svojvôľa*

a opakované pochybenia na strane štátnych orgánov viedli k tomu, že sťažovateľovo právo na spravodlivé prejednanie vecí bolo hrubým spôsobom porušené. Stavebné povolenie bolo zrušené v apríli 2004, no správny orgán začal voči tejto stavbe so zákonom nesúladne „konanie o dodatočnom stavebnom povolení“ až po takmer piatich rokoch v 02/2009, a konanie o odstránení tejto stavby dokonca až v 01/2010.».

7. V závere sťažovateľ poznamenal, že najvyšší súd nevzal do úvahy časové hľadisko realizácie stavby, pre odstránenie ktorej neexistuje žiaden zákonný dôvod. Doplnil, že vo všetkých rozhodnutiach a výzvach správnych orgánov, ako aj všeobecných súdov sú uvádzané nesprávne parcelné čísla.

8. Sťažovateľ si uplatnil finančné zadosťučinenie v sume 120 000 eur, ktoré odôvodnil poukazom na povahu stavby „Ateliéru s garážou“ a jej významu pre jeho rodinu – manželku a tri deti, ako aj rodičov vo veku 68 a 72 rokov. Do stavby vložil víziu harmonického rodinného súžitia, no „v dôsledku nesprávneho úradného postupu a mnohých nesprávnych úradných a súdnych rozhodnutí sa táto stavba stala naopak predmetom, ktorý náš rodinný život neustále komplikuje a dusí. Dlhoročná neistota o osud tejto neskolaudovanej stavby (dodnes neskončené kolaudačné konanie začalo ešte na podklade nášho návrhu zo dňa 07.08.2003) zapríčinila, že moji rodičia, ktorí sú už na dôchodku, sa museli presťahovať mimo [REDAKOVANÉ]. Dôchodkové roky totiž chceli prežiť v rodinnom dome, pričom pôvodne sa mali presťahovať práve do stavby Ateliér s garážou. Táto stavba však dodnes nie je skolaudovaná, a teda nemôže byť ani riadne užívaná. Nakoľko si moji rodičia nemohli dovoliť kúpiť rodinný dom v našej blízkosti, museli sa presťahovať až do obce [REDAKOVANÉ]. Mojim rodičom a hlavne mojím trom deťom už zážitky, ktoré mohli spolu prežiť, nič nenahradí. A hoci sa rodinné vzťahy a spomienky nedajú vyčíslit' adekvátnou finančnou čiastkou, v tomto konaní si uplatňujem primerané finančné zadosťučinenie vo výške 120.000,- €. Tieto peniaze by slúžili hlavne pre mojej deti ako základ do budúcnosti pre výchovu ich vlastných detí, a následne ďalších generácií našej rodiny.“. Podotkol, že „nekončiace sa opletačky na úradoch a súdoch“ mali negatívny dopad na jeho zdravie, keď sa uňho v dôsledku stresu rozvinulo autoimunitné ochorenie,

toho času nevyliciteľné a majúce za následok funkčné postihnutie sťažovateľa v miere 50 %, t. j. ťažké zdravotné postihnutie.

9. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd tiež odložil vykonateľnosť rozhodnutia stavebného úradu č. DNV 2010-09/789/O/1/Šo z 18. januára 2010 v spojení s rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Bratislave č. ČA/2012/2229/MRV z 23. júla 2012, ktoré bolo potvrdené rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 316/2012 z 9. októbra 2014 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 102/2015 z 19. novembra 2015, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej, pretože *„výkonom vyššie uvedených rozhodnutí by sťažovateľovi vznikla nenapraviteľná ujma, nakoľko by došlo k odstráneniu už existujúcej stavby. Odstránenie stavby by pritom spôsobilo sťažovateľovi nepochybné vyššiu ujmu, než aká môže vzniknúť odložením vykonateľnosti právoplatného rozhodnutia o jej odstránení.“*

10. S poukazom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne vydal nález, ktorým vysloví:

„1. Základné práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5Sžo/l 02/2015 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo/102/2015 zo dňa 19.11.2015 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 120.000,- € (slovom: stodvadsaťtisíc eur), ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 303,16 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu“.

II.

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

14. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

18. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

19. Podľa čl. 20 ods. 5 ústavy iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

20. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

21. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

22. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ považoval napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, resp. konanie mu predchádzajúce, za postihnuté viacerými vadami majúcimi podľa sťažovateľa za následok porušenie jeho základných práv. Sťažnosť síce obsahuje pomerne podrobnú chronológiu administratívneho a správneho súdneho konania, avšak zdôvodnenie, v čom sťažovateľ vidí porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných práv, absentuje (časť II sťažnosti). Ústavný súd poukazuje na to, že je v zmysle § 20 ods. 4

zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Nie je teda povinný a ani oprávnený za sťažovateľa vyhľadávať dôvody tvrdených negatívnych dopadov postupu a rozhodnutia všeobecného súdu do sféry základných práv sťažovateľa. Ani sťažnostný petit napriek kvalifikovanému právnomu zastúpeniu sťažovateľa nie je presný, keď sťažovateľ namieta postup najvyššieho súdu, ale žiada zrušiť jeho rozhodnutie.

23. Ako z pripojeného rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, tento zdôraznil, že *„krajský súd je viazaný žalobnými dôvodmi uvedenými v žalobe, pričom na námietky a argumenty žalobcov uvedenými mimo žalobného návrhu prihliadnuť nemôže. V žalobe boli použité úplne iné argumenty žalobcov ako v podanom odvolaní. Z celého doterajšieho konania žalobcov je zrejmé, že tak ako pred správnymi orgánmi, ako aj pred súdom boli nečinní. Najdôležitejšou zásadou stavebného konania je zásada koncentrácie konania, to znamená, že stavebník má presne stanovené lehoty, v ktorých má vykonať určité úkony. Rovnako dôležitá je dôkazná povinnosť stavebníka, t.j. dôkazné bremeno je výlučne na ňom. Z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobcovia 1/ a 2/ do dnešného dňa nepodali žiadosť o vydanie dodatočného stavebného povolenia na stavbu - Ateliér s garážou a väčšiny miestnych zisťovaní sa nezúčastňovali. Taktiež pred krajským súdom boli nečinní, pojednávania sa nezúčastnili.“*. Súčasne zdôraznil, že v konaní o dodatočnom povolení stavby sa primerane aplikujú § 58 až § 66 stavebného zákona s tým, že sa súčasne aplikuje § 88a ods. 1 stavebného zákona, čo musí stavebník preukázať, a to pod hrozbou nariadenia odstránenia stavby (§ 88a ods. 5 a 6 stavebného zákona).

24. V rámci toho, ako sa venoval individuálnym námietkam sťažovateľa, poukázal najvyšší súd na to, že *«Žalobcovia námietkami v odvolaní vytvárajú absurdnú situáciu, kedy navodzujú, že stavba „Ateliéru s garážou“ nebola začatá pred vydaním stavebného povolenia. Z administratívneho spisu pritom vyplýva, že žalobcovia po zrušení predchádzajúceho stavebného povolenia o dodatočné stavebné povolenie na Ateliér s garážou nepožiadali vôbec (požiadali len o dodatočné stavebné povolenie na stavbu rodinného domu) s výnimkou predchádzajúceho konania, ktoré však bolo ako je uvedené vyššie zrušené a teda ako keby neexistovalo.»*

25. Pokiaľ sťažovateľ opakovane upriamuje pozornosť na to, že správne orgány, ako aj všeobecné sudy ignorovali jeho námietku o tom, že na jeho vec mal byť aplikovaný § 88b stavebného zákona, ústavný súd z príloh sťažnosti zistil opak. K tejto námietke sa vyjadril Krajský stavebný úrad v Bratislave rozhodnutím č. ČA/2012/2229/MRV z 23. júla 2012, ako aj krajský súd vo svojom rozsudku. Oba orgány uviedli, že: „*Ustanovenie § 88b stavebného zákona sa aplikuje v novom konaní iba po zrušení stavebného povolenia a nie po zrušení dodatočného povolenia stavby.*“ Ak sa jej aj najvyšší súd výslovne nevenoval, nemôže mať táto skutočnosť vplyv na súlad jeho rozsudku s ústavou, pretože táto námietka bola výslovne v konaní pred všeobecnými súdmi prerokovaná v prvom stupni. Pokiaľ najvyšší súd hoci len všeobecne skonštatoval správnosť záverov krajského súdu, je tento postup dostačujúci na to, aby ústavný súd mohol skonštatovať nedôvodnosť námietky porušenia základných práv sťažovateľa z dôvodu opomenutia tejto jeho námietky.

26. Namietané rozhodnutie najvyššieho súdu celkovo nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne a logicky odôvodnené a koherentné. Tvrdenia postupov a záverov v rozpore s ústavnými garanciami nenachádzajú oporu v pripojenej dokumentácii a ani nie sú z hľadiska ústavnoprávnej roviny relevantné. Ústavný súd preto nie je oprávnený ani povinný postupy a hodnotenia všeobecného súdu nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do jeho právneho názoru.

27. Preskúmaním rozsudku najvyššieho súdu, ako aj jeho postupu, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo, a tiež ďalších príloh pripojených sťažovateľom na podporu jeho tvrdení dospel ústavný súd, k záveru, že v konaní najvyššieho súdu nedošlo k pochybeniam, ktoré by viedli k porušeniu základných práv označených sťažovateľom. Ústavný súd nezistil ani iné také závažné pochybenia, pre ktoré by označený rozsudok najvyššieho súdu a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, neobstáli v teste ústavnosti a mohli mať za následok porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

28. Ústavný súd z hľadiska rešpektovania základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu nepovažuje za potrebné dôkladne analyzovať spôsob, akým sa s okruhom jeho

námietok najvyšší súd vysporiadal. Podklady, ktoré sťažovateľ ústavnému súdu predložil pre účely podpory svojich tvrdení a splnenia svojej dôkaznej povinnosti, nesignalizujú nedostatky v úvahách a záveroch najvyššieho súdu, ktoré by svedčili v prospech možnosti porušenia niektorého z práv zahrnutých do sťažnostného petitu.

29. Ústavný súd ešte pripomína, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09).

30. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), že o prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07). Medzi takéto práva nepochybne patrí aj základné právo podľa čl. 20 ústavy. V danej veci ani namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ústavy zistené nebolo a nebolo zistené ani porušenie jeho práva podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy, pričom, ako je už uvedené v bode 22 tohto uznesenia, sťažovateľ porušenie tohto práva ani nezdôvodnil.

31. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že zjavne nie je dané opodstatnenie tvrdeniu sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je tvrdenie porušenia základného práva sťažovateľa na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy o to viac neopodstatnené. Teda, zjavne nie sú dané dôvody na prijatie sťažnosti sťažovateľa ani v tejto časti. Preto ju ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú aj v tejto časti odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

32. Za tejto situácie, kedy ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu nezistil žiadnu možnosť porušenia označených základných práv a slobôd rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo/102/2015 z 19. novembra 2015 ani postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie, dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatneným návrhom.

33. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 druhej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a vzhľadom na tento záver sa ďalšími návrhmi (priznanie primeraného finančného zadost'učinenie) a návrhom na vykonateľnosti administratívnych aj súdnych rozhodnutí už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2016